

Til lesendanna.

Þá er nú annað blað „Flugars“ að
leggja af stað, og væri áskandi
að það gengi hráðar yfir landið, en
það fersta, þrá á hálfum mánuði
er það ekki lítið að ljúka sju af
á 5 þáttum. Það atti ekki að þurfa
vera lengur en, einu til þótt natúru
á hverjum þá, en með þessu áfram
haldi, held þeg það lesdi í þáttum
rekestunum á næsta hausti.

Þessmið er líka skorað á alla, sem
vilja lesnarfélaginu og blotinu vel, að
slykja það með græinum, sögum
eða ljóðum. Alt er þegit, sem á
einu hatti getur orðið til skemtu
eða fróðleiks, og má senda það til
undirritaðs eða þá ritstjórans B. B.
í Litladal.

S. Vagnson.

Flugars.

Ritstjóri:

Baldvin B. Þaródal.

1925.

2.

Brejaröð.
 Lyðu-Grund. Kom. 8 For. 9
 Midgrund 9 5 11
 Grundargent. 11 April. 13. om.
 Þjettarkoll 12 - 26
 Flugumyr 26. Mars. 28
 Flugumyrarhö. 28 - 23
 Þjarnastakri 23 mars. 24 mars.
 Hjaltastatar 24 - 26
 Hjaltast. höf. 19. mars. sau. d.
 Hjaltast. hvarnir 19. Mars. 19

Það þótti líklegt að blátt kyngott
 göngu sína einusinni að utan, gjer-
 staklega af þri háms er síu við norður
 áttina, en á sömu kai fer þot, og seinast
 í Drúpadal og staklíst þodur til St. Vagnar.
 Men eru betur að láta blátt gansa
 greiðlega.

3.

Flugar.

Ár	Mars. 1925.	3. blað.
----	-------------	----------

Kaliskipi.

Á síðasta þingi, var skipað 5 manna
 nefnd, til að athuga hvort það
 myndist líklegt, að koma upp
 kaliskipi, sem flytti kjöt á hálft
 hjólan á hvarlin, og fiska á öðrum
 tímum árs - til útlanda. Nefnd þessi
 átti að starfa milli þinga og safna
 öllum gögnum og upplýsingum,
 sem hún gæti og leggja áður álið
 átt. fyrir þingið í veker. Jaz þykist

vita að mörg merkileg mál
muni koma fyrir þetta þing, en
ekki þeirra hygg ég þó, að sje
jafn þýðingavæðing fyrir bandar
og kúalyt sem þetta, ef það fer
fram að ganga.

Margur mun nú reyndar segja
sem svo, að ekki muni aðvinnuvegi
þjóðarinnar sporreisast, þó einu
skipi sje ekki baki út íslenska flotan
þen hjer er um annar og meira
að gera en það. Með þessu er verið
að leggja inná nýjar brautir, sem
ekki hafa verið farnar útur nema
að litlu leyti, - brautir sem þó að
minni hyggju eiga eftir að mark
stóð spor í sögu landbúnaðarinnar
og það spor sem liggja til hag-
saldar og aukinnar velmeignar
fyrir þessum atvinnuvegi.

Keins og öllum er kunnugt, sem
við landbúnað fást, þá er það kjöf
sem er aðalframleiðsluvara bandanna.
Að koma kúanna fer líka að mestu
eftir því hvernig verði á því er, það
og það árið; og öllum er kunnugt
að það hefir verið næsta misvinnandi
en oftast þó svo lágt, að lítit hefir
verið yfir framleiðsluástandinn og
stundum ekki einu sinni náð honum.
Þetta er þó einkennilegt þegar borð
er saman meðferð kjölsins sem
ið var flutt, ^{þá} og nú er, þegar það
var flutt heimarslæð, dagleitum
saman inná garunum í
kaupstatum, eða nú þegar hverri
kind er slæð á slátturhúsum
og alls hreinlætis gatt, þá þá
kindin er fleginn um skrotkeu-
inn er saltadur ofan á henni.

undir stöngu eflirliti kjómatsmanna
og leknis. Það er áreiðanlegt, að eins
og kjótid er verkað nú, þá er ekki
hægt að gjöra það betur með þessari
áferð. En hvernig stendur þá á, að
kjótid með allri þessari hreinlatis vestun,
eplirliti og leknisstöðum, skuli ekki vera
í háu verði, vera hreint og beint epli-
sött vara? Það er af því, að þessi
vöruteqund verður ein og allar öðrar
að byggja sig undir löjómál vörskifla
og það löjómál er þannig: Því meiri
eplirspurn sem er eflir vörum, því
meira verð er á henni.

Saltkjótid okkar hefir selst á eins
til hveggja landa, Noregs og Danmerku
og eflirspurnin hefir ekki verið meiri
en það, að við höfum getað fullnað
henni, og eru þetta þó margfalt fólks
fleiri lönd en Feland.

Ef ástalan um þessi lönd breyttist
ekki, og ástandit yrt þar svipað inn-
lands, eins og nú er, mætti kúast
um sviputi verði á kjótidinu áfram, en
þó altaf fremur lágu samantvönd um
framleiðlukostnað.

En getum við kúist um að það jafnvegi
haldist til lengdar? Nei, það er
áreiðanlegt að við getum það ekki
enda ekkert vit í freysta slíku. Meir
fríst meira að segja nú, hafa drögn
upp þar blikur fyrir skemstu, sem
benda á það ótvífalt, að hjer þarf
að hefjast handa. Fyrir stultu
hafa Danir selt innflutningsbann
á linsaltu kjóti, en undir þann
flokk hefir einmitt íslenska salt-
kjótid, og þó Danir hafi ekki
undanfarið, keypt nema lítinn
hluta af kjóti okkar, þá er þó meir

Þessu barni, loku fyrir það skoti,
og betur það sist af öllu markotinu
fyrir okkur. Þá er Noregur orinn
einu um hituna, og það vita þeir
ástöð vel. En jafnframt hafa
heyrst þaðan hávarar raddir
um það, að fara að lokum á
kjötinnflutningum. Þeir eru komnir
að þeim sannleika, eins og margir
fleiri þjóti, nú eftir stríði. "Að holti
er heima hvort." Þeir vilja þá
fara að leggja stund á að fram-
leiða meira kjöt innanlands enn
áður og draga með þá úr kjöt
innflutningi. Nögmenn eru
sparsamdar og dugnaðarþjóti, og
þá þarf þaplega að efa að þeir láti
ekki sitja í einum kóm, hvort þetta
anertir. Og þá er ekkert líklegur en
þeir, til að vernda sína kjöt framleiðslu

í þynni þeim á einhvern hátt, sem þeir
álíta sína keppinauta, s. d. með hollum
eða jafnvel innflutningum á
einhverju leyti.

Þannig virtist mjög hófurnar nú,
með íslenska saltkjötsmarkotinu
og þar virtast satt að segja ekki
glasilegar, og þá ver að þetta mun
þó ekki fjárir samni.

Keima lausnin út úr þessu, virtist
vera sú að flytja kjöt úr kalt
frost, og það hafa þeir líka sjeð,
sem fyrst áttu þessa hugmynd með
kaliskipi.

Þá er þá að flytja kjöt úr kalt
eða frost, þá rymkvast strax markotinu
og það af þeirri einföldu ástæðu, að
flestar þjóti sem kjöts neyta á amma-
börð, vilja það langt um heldur neyta
enn saltat. Þessvegna er eftirspurnin

eftir þri margfalt meiri, og verðið
á sama skapi herra.

Þetta dæmi er það, sem sannar ^{flesta} ketu
verðmuninn á söltuð og haldu kjöti
í fyru sendi „Lamb. Lof. Lamofj.“ þrisson
úf hald kjöt til Englands. Fyru
sendingin heppnast á gólega og
verðið sem fjekkest fyrir það kjöt
var nálega þrjúfalt við verðið, sem
var á saltkjötinu um haustið. Þessi
sendingin mistakst alveg vegna ^{kalís} mális
utkinnar á skipinu, er hún var
send meir. Kjötin var þri selt meir
stær afföllum, jeg efast um, til
manneldis. Ten hvað sketur? Fyru
þetta stökemda kjöt fast jafn hald
verð eins og var þá á besta saltkjöti.
Þetta er áskanlegt dæmi, en þá
er þetta satt. Það sýnir okkur á
kjöt af bestu diltum, sláð eftir öllum

kúnstanna reglum skodad af kjöt
snaksmanni, stimplad af lækni og
öðrum öðrum vandad á allan mögulegan
hátt, það er meir jafnt á góðum
þegar á markaðin kemur einsoy
stökemda hald kjöt, sem við berð liggja
á megi fleygja.

Þetta er ófagur samantekt, en
þá er það gleslegt í sjálfu sjer, á
við skulum þá vera komnir svo langt
á sjá þetta. Hann fullvissar okkur
um það, á það svarar ekki kostnað
á verka kjötið í salt og senda það
til Nordmarra, enda ekki á vito
hvað langur þinni líður þar til þeir
verti sjálfum sjer nógu hvað þetta
smertir. Þessi kjötið á verti flutt
út meir nokkum hagnoti, þá verti
þá á flýgjast út hald.
Jeg veit vel á þetta hlytur á hafa

kostnataðarsamar breytingar í föi
mið sju. En það hlýtur að svora kostnaði
það þótti líka í mikilvæðist hjer
á árunum þegar sláturhúsin voru
byggð, og hafa þau þó margþýtt
sinn. En þó er það alveg sjálfsagt
hvad þetta smertir, að hrapa ekki að
neinu, því hjer er um svo mikla
breytingu að ræð, að hvert misstigi
spor í bygjun, getur haft hinar alvör-
legustu afleiðingar í framfarissinn.
Það hafa heyrst raddir um það, að
ekki væri tiltök að flytja út kalda
kjötid, nema frá nokkrum bestu
höfnunum, og því mundi aðeins
nokkrar siglus getað nolað sju þann
hagnað, sem þessi breyting heft í föi
mið sju. En þetta er ekki sjett nema
að litlu leyti. Flutningar um bord á
kaldu kjöti, er ekki mikilvæð meiri

erfitleikum kunninn, en þó þó sje
flutt í sumum, og saltkjötinu er skipt
út á höfnun þring um allt land.
En það mun ekki hafa verið meiningin,
að breytingin yrði svo gagnleg, að ekkert
kjöt yrði flutt út idruvisi en kall,
heldur færist útflutningurinn smá
saman í það huf á það yrði flutt
út mið þeirri verkun. Því þó ekkert
yrði flutt út nema litill hluti fyrst,
af kaldu kjöti, þá minnsti frambot.
id á saltkjötinu sem því svorati og
þá hlýti verði á því að hækka og
því meir, sem frambotid á því minnsti
er meir o.ö. því meir sem flutt yrði
út af kjötinu kallu því herra yrði
verði á saltkjötinu.
Jeg hef líka þá þri, að þegar íslenska
kjötid fer að verða kunnugt á markaði,
þá verði það eflisótt vara, því það

hlyttur að vera miklu ljúffengara
og bragðbetra, af dillkursum sem
hafa sauðarjólkina og kjarnriktu
fjallagröturinn að sumrinu, heldur
en kjötin af Ítalíuþjenu og Argens
inu - sem hefur hálfu verri hagu
og lifir alltaf á útliganzi, og þar
geti komið fram töluverðu vertömunum
eins og til dæmis á danska mjósinu
sem er alstáðar í hæsta verði, hvor
sem það er á bítstólum. —

Landbúnaðurinn hefur nú á undan-
förnum árum, átt við ýmsa erfid-
leika að stríða. En þegar kom, að ef
þetta mál fær framgang þá eigi
það eftir að verða sú lyftistöng
undir landbúnaðinn, sem hefur hann
til vegs og velmeigunar, og hann
eigi eftir að verða, eins og hann hefur
lengi af verið, farsalasti atvinnuvegurinn

fyrir land og lýti.

Leifur Vagnsson.

Framleiðsla Íslendinga árið 1925.

Ársins 1924 mun lengi minnst, að mörgu
götu, ekki síst hvað verðun orðist sem er
ívanalega göt að sumu leyti, en sjersk-
lega þó fyrir það, að á þessu ári
hefur framleidda okkar Íslendinga
komið það hædd, sem hin hefur
notkunarhina komið áður. Það er
hafast útfluttar vorur numur, nærri
Tjonnjónum króna að verðlagi,
og ekki er vafi á þessu, að það sem þjóttu
sjálf hefur notað af innlendri fram-
leiddu, sjes til fæðis og klæðu, nemi
sv miklu að alla framleiddu ársins
muni meiga áætla, sem næst 100.

omlygnum bróna. Þegar maður at-
hugar þetta, þá finnst mjög um
hveint og beint þrekið sje að
vott, að þessar lepar 100 þúsund
kráur sem eru hjá á landi skuli
hafa framleitt verðmæti fyrir sem
næst 100 millj. króna. Hins góð þil
hafa útlendingar lítið smáum augum
á atvinnuvegi vora, og meira að
segja við sjálfir sömuleiðis, en þetta
er sýnið að við þurfum þess ekki
framvegis, þi jeg efast um að
nokkurstötu sje meiri framleiddi
hlutfallslega við fjölkjölda.

Þaða þýðingu hefi þetta fyrir
Fyrst og fremst hefi hágr margna
stórbatnað, sjerstatkelega útgervor manna
Landið hefi njött við fjárhagslega.
Síðastliðið er voru lausaskuldir lands-
manna við útlönd. Þringum 60 millj.

króna, en af þessari upphot hefi á
þessu eina ári verið borgaðar 20 millj.
kr. eta þriðjungur og er það vel að
verið. Félenska brónan hefi stórketta
í vott, og höfum við gratt á þi lítið
útlendu öruruna smertis þi ekki er
vafi á að hin heft nú stórt í vott-
vott, og síðast en ekki síð, Þi, þessi
fámenna þjóð, höfum unnið stekur
vörðingu annara þjóða, einmitt fyrir
framtak og dugnað stekur á þessu
lítna ári, þegar margar af stömi
þjóðunum eru að berjast í bökkum
með atvinnuvegi sína, sem ennþá
hafa ekki náð sjer eftir stritit, sem
nýlega er aftarið. Vonandi gefur
hamingjan stekur gótu framleiddi mest
á, svo hvar og einn megi sem mæst ús lýttun
bera, af þeim, sem sýna mannatak í atganga
sjer, þanzon til við þi. erum orðnið gjálfum stekur
á sem flestu lýtti.

"Kvepyrsnefndarbalið" 1923.

Þrepponefndin kallar!

Komid þið allar
Vegmóðu sálin, jég veiti ykkur frí.
Í þinghúsið bara
þið skulud fara.
Þar stendur Háskuldur sunnuna við."

"Vatnið hann létur
svo lýðurinn metur
laugi sig áður enn kyrið hjerskal.
Sköplögg ófeiminn
hann fýris þá geymir
frankvæmdasatjörinn í óadri sal."

Alvanur Gísl
aurama sípli
ringanginn heimtar af sjestvegunum þegna.

Silfríð þáð klyngrin
í kúfadri þyngrin,
í kringum hann seilarnir falla sem regn.

Allt þetta ritar,
hann Stefán, og stríðar
á standi þáð heima þess óska jég vil
En þungrasast snáttun
þykir þáð bóðum
á þurfa svo ávar á stande í þið skil.

Þó Jóhann og Valda!
jég veit á þeir halda
þeirri ritleypu fram á þeir eigi hjersfrí.
og þurfi ekki á vinnu
næ þessu á tíma
þeir söttu "ballþingin" kaupstodinn í.

Óddritinn setur
samkomu. Og getur

þess sjalfoagt um leið til hvers ágötumfer.
Húsið að þrygða
helst þyrfti að smíða
háreysta flaggstöng á stafrinum hjér.

Dansinn skal hefja,
drengrinn vefja
dómurnar ótar að bjóstinu á sjó
Er það nú glaumur
áskanna draumur
einhverjum rælist á gólfinu hjér.

Leknis er vitjod
hann lofoð að flytja
hjómandi erindi fyrir oss bratt.
Þið þekkið hans skotun
Þetta er hans bodun:
„Þjóvin skal framvegis borti mest hratt.“

En hvað sem ann segir

og þó að ann þegi
þakka hans nærveri öll meigum við
A hátíðaskralli
og hepponefridas „balli“
er hett við menn steypist og gangi in lí.

Í stofunni er gott að
þar sitjum við saman
og sötum vorð kaffi þó varði ni „spitt“
þar kemur ei orgar
því seimma þú borgar
sáfnarargjöldin og útsvarid þitt.

Leidandi hjómar,
heillandi ómar
halda okkur löpudum langt fram á dag
Haglega er spilot
ef hjóðfarið bílar
þá held jeg við „tröllum“ um all kemst
i lag.

Litna á nóttu
 nú er af öttu
 notuð þú vel hina bráðfleygu stund
 Alt tekur enda
 á það má benda
 aukit þú gletinu hali og spund.
 J.

Eignir og tekjur
 samkvæmt skattskránni 1923.

Mörgum mun forvitni á að sjá
 samantekt á eignum og tekjum
 hveppanna, innan tölulinnar.
 Þennan samantekt er að finna í
 tölulínudargertinni, en af þú
 þar kaupna hana, mun mörgum
 vera þetta ókunnugt, og set þú
 það þú hjá mönnum til forleits.
 D. V.

Eignir

Hveppar	Kr. au.	Metaltal á íkna
Vitviku -	384100,00.	1762,00
Sauðárkróks -	862050,00.	1655,00
Lýtingsstaða -	701700,00.	1643,00
Rípur -	216700,00.	1570,00.
Seylu -	402300,00.	1447,00
Ákura -	660000,00.	1325,00
Staðar -	286000,00.	1271,00
Höla -	258000,00.	1217,00
Skafilsstaða -	228000,00.	1153,00
Skarðs -	158850,00.	878,00
Holts -	201800,00.	698,00
Fells -	107100,00.	682,00
Hofs -	341100,00.	559,00
Haganess -	88000,00.	280,00
Samtals.	4895900,00	Medaltal á íkna 1140,00.

S e k u n d

	Metal Seykur benda	Metallakna á hvern framferð	Flaimarkis Seykur benda	Lagmarkis Seykur benda	Seykur Samtals.	Metaltal tekna á hvern íbúa 1st. au.
Árþessar.						
Rípurn-	1828,00	554,00	3462,00	1000,00	72300,00	524,00
Hólav-	1524,00	400,00	2818,00	151,00	105400,00	497,00
Höf-	1483,00	367,00	3177,00	83,00	226900,00	405,00
Lýtingsst-	1473,00	480,00	2827,00	0,00	196100,00	459,00
Skreifils-	1467,00	400,00	2776,00	9,00	99900,00	400,00
Höf-	1466,00	325,00	2860,00	0,00	111200,00	385,00
Fells-	1412,00	366,00	3207,00	347,00	55200,00	352,00
Seylu-	1178,00	371,00	3200,00	0,00	128300,00	461,00
Staðar-	1155,00	351,00	3224,00	0,00	87300,00	388,00
Skards-	1120,00	347,00	2373,00	0,00	71300,00	394,00
Vidvíkun	1047,00	268,00	2724,00	43,00	45,000,00	344,00
Ákra.	958,00	299,00	4538,00	0,00	146600,00	294,00
Haganis-	823,00	174,00	2053,00	0,00	80200,00	255,00
Sauðarhöf-	"	"	"	"	295900,00	568,00

Seykur samtals. 1771600,00
 Ad metaltali á hvern íbúa 415,00

Þeir gusa mest, sem geynst vada.

Vitað er þann Gísla á Vöglum
viðkomandi greinum okkar fjört-
menninganna í öðru hl. "Flugars"
er fljótfærnislega hugsáður. Við
rituðum allir á þann veg, að einkena-
grunnhyggni þurfti til að rættast á
greinar okkar, og því fremur,
þar sem um tilfærningamál var
á ráða og statur óþófi að gera
það að deilumáli.

En vegna lesendanna, verður mátt
að hlynda frá öðrum málum vitleysum
og því, sem gerir mann að minna
manni frammi fyrir þeim.

Þessa Stefán Jónsson er kúinn að sora
fyrir sig og að notkenu fyrir mig, sem
ritstjóri blöðins. En þar sem herra
Gísla gerir mig persónulega að

minna manni frammi fyrir lesendum,
er jeg kúinn til að áætla.

Og brálegt er það að mun, þegar hóf.
"Nítanskans" gerir sig sjálfan opin-
berlega sekkan í því sem hann á-
tellig okkur fyrir!

En leitnlegt er það aftur fyrir herra
Gísla, að að hans sum falla þannig,
að það verður einjím vegsáttu fyrir
hinn danna.

Það sem kúyr mig til andmála
er það, að herra Gíslu dróttar því að
mjer að jeg hafi sagt ásatt, þar
sem jeg segi í grein minni: Fáir
munu þeir vera hjir, sem þerku
síu Þjórn ketur en jeg.

Nú verði sanngjarnir lesendur
að athuga hvort hlit málsins
það var, sem jeg ritoti um, þegar

jeg minnst síu Þjórn. Allt fyrir þá þurftu ummali mín ekki að ná, þó þau þar hefðu líka vel mátt vera.

Jeg klygðast mín ekkert fyrir þessu ummali mín. Og þekking mín á þriðvæð, sem grein mín mótt efnir, er áreiðanlega meiri, en þekking höf. "Vidaukans". Og skal jeg nú fara róte fyrir þriðvæð.

Jeg var í sótnum síu Þjórn í Gáv og var öll árin í nainni kynningu við hann, þar sem jeg var öll þau ár meira eða minna við söngsjörn i kirkjum hans, og barnabennari i sótnum hans. Þrif hans og afskifti af þessum málum, gaf mig meiri þekkingu á mannum og prestinum, en nokkurn getur

grundað. Þer var jeg að leita inn nýja söngim, i stálinn fyrir þann hinn gamla. Líka var það me þriðvæð, að umfertakenla fór þjer fram. Þessa loennstemas nýng studdi síu Þjórn mid lífi og sál. Hafileika hans og mannkosti þekkti jeg vel af þessu við kynningu. Og má geta nærri að jeg mun hafa stótt nær en árir áhrifum hans i þessu efri.

Og fyrst jeg er meyddur til að veita áður ríkt ord mín, og upplærun þjer að framan, skal jeg enn fremur geta um eitt atvik, sem öllu fremur kom mig i mátt samband andlegt samband við síu Þjórn — og sem jeg gleymi aldrei. Þá var þriðja árin sem

sira Þjórn var prestur á Miklaba
að við urðum hveir einir sam-
ferð, seint um haust, um kvöld
í miðnætti, frá Silfrastötum og
út á Miklaba. - Fyrst töludum við
um hvort sira Oddur á Miklaba -
þerman kynlega alburd. En
svo kemur það fyrir, að við báti
sjáum ljós, stefna á Klettborg
er við bátr þessum. Það var á
þetta ljós, sem var orsökinn að
því sambali, sem kom oryr í
námsku kynni um sira Þjórn.
Því sambalið leiddist að því al-
varlega hjartans máli, sem ör-
sjaldan er kirt öðrum en námsku
vinum. Við kirtum hvor öðrum
okkar heimulegustu hugsanir
um lífið og líveruna. Undir-
vitundin braust fram hjá bótum.

Hann minnst síðar, oft á þetta
kvöld við mig.

Jeg veit að menn hafa fundid til
þess, meira og minna í lífi sínu
að þad innsta, það hjartfölgasta
í meðvitund mannsins, sem gegnir
þar sem ósmertinn helgidómur -
við því er ekki hreyft, nema að við
þá personu sem modur gjörþekkir
og þer fullkomnasta traust til. Og
allir eiga einhvern slíkan helgi-
dóm.

Og eftir þetta nefnda kvöld, gat
jeg og hefti allaf getad opinket
sira Þjórn hjarta mitt. Jeg hefti
getad fadmað hann að oryr sem
besta vin i sáru sorg minni, sem
Arverðgasta vin, og sagt honum
öll vandkvæð min. En orsökinn
til þessa var einungis sú, að

jeg þekki hann.

Langra en þetta, er naumast
hægt að komast á vanda lausum
manni.

Loft skal jeg geta þess, að við síra Þyri
skrifudumst á, eftir að jeg var
kominn vestur í Þyrtækis hölm
og á jeg fleiri bjef frá honum
elstuleg og lardimorik. Og eitt
enn — svo hefir þekking mín á
síra Birni vaxid og fullkomnast
í gegnum öðra, sem þekktu hann
vel.

Annars er það grunnhugsad, að
imynda sjer að þekkingu manna
á manni, þurfi endilega að
mítast við sov og sov háa ara-
lölu. Nei það er öðru nor. Það
þarf hafileika til þess að
þekka menn. Og það mun

vera afar mismunandi hjá mönnum.
Stundum getur komid fyrir, að maður
inn þekkest við fyrstu við kynningu
og oft þarf ekki nema lítinn tími
til þess. Aftur á hinn bóginn er
nærri þriðjuma, hversu lengi
sumir ungangast menn, þó
það vori í 100 ár, það er ein og
þeir geti aldrei þekkt mann
til hlytar. Og þessi vanþekking
veldur mikið miskenntingum
og hleypidómum hjá mönnum
og sem eru sov skatlegis lífi manna
hjer í heimi. —

Þetta vertu sov á nýja gegn
Ardrottun til minn í "Vitaunka"
Gisla Þjórnssonar.

Baldur B. Þorðal.

Dýrasaga.

Sumarið 1895 var jeg við ýmsa snúninga á heimili mínu. Þá var komið fram á slati, lítið hafi verið fremur skint um nokkera daga, halsverta útkoma.

Einn morgun er jeg vakinn óvenjulega snemma og keddinn, á sargi hann Bleik gamla. (hest sem húsbóndinn átti). Jeg snarsti mig í fötin, og fór að leita að hestinum. Þann jeg hann brátt, og alltaf að hnyta upp í hann snari, en Bleikur gamli var ekki uppá það kominn, þó gafur venjulega, nú lagði hann höllhúfu, og leit til mín við og við. Þegar jeg er að snúast við að ná honum, leggur hann á stöð og slefur til falla. Mjer fór ekki að líta á

ef jeg næti ekki hestinum og alltaf að hlaupa fyrir hann, en þá tók Bleikur gamli á spreth, og jeg á eftir.

Mjer þótti hart ef jeg gæti ekki hlaupa á við hann gamla Bleik, sem aldrei var hægt að koma nema fót fyrir fót. Samt brást mjer sú von, þvi hann er miklu fljótari þó gamall vori.

Eftir nokkru stund stansar hann hjá hól einum, sem var neðan við svokallata Grenulag. Þar náti jeg honum án nokkura snúninga, og var hann þá með sínu gjetta epli. Þegar jeg var komin að hnyta upp í hann, settist jeg á bak honum, þvi jeg alltaf á dusta úr honum á heimleiðinni fyrir óspetirna. Þetta þegar jeg er að leggja á stöð, kemur sáunblesott hross til mín, sem jeg ekki þekkti.

og ekki lekið eftir neinum hrassum
í nánunda við mig.

Stæ jeg nú í Bleik gamla, en
þá er hann statur, og kom jeg
honum ekkert áfram, þá hafði
hann aldrei sýnt mig fyr, þó
látur veri, fer jeg þá af baki
og alla á Seyma hann, en þá fer
á sömu leit. Er jeg nú ortum í
mestu vandræðum með klá'störum
og sárgramur við hann. Dettur mig
þá í hug á reka þetta blesotta hross
heim með honum, er þá þá komi
notekra fatna frá mig, og stendur
hjá störum steini.

Stæpp jeg nú þangað, og alla á
reka þá á stað, en þá fer þá
á snudda ofan með Steininum
og taka í eitthvað

Mig þótti þetta eitthvað athuga

vert og fór alveg á Steininum.
Stæ jeg þá hvar sí blesotta er á baste
við (jeg hafði ekki fyr lekið eftir þá
á þá var hryssa) á reyna á bjarga
barninu sínu, sem hafði dottið niður
í djúpa gjötu ofan með Steininum.
Jeg stóð fyrst alveg róðlaus, vildi
feginn bjarga folaldinu. En jeg var
ekki nema 9 ára. og þrekklíll. Fór
jeg samt á reyna á bjarga folaldinu
og logaði í forni, en þá var sama hversig
jeg streyttist við, jeg gat ekki lyft þá
upp sem notekru nam. Þá jeg nú
alveg rálproti, hjólt folaldit myndi deyja,
áttur en jeg neti í hjálp, jeg kenti ótt
í brjósti um þá, sem var í dauðans
hattu, og vildi ogjarnan yfirgefa þá.
Þátt mig þá í hug á fara ofani
gjöfuna, og reyna þannig á bjarga
þá, Þegar jeg var kominn fari

gjötuma for jeg á reyna á lyftu folald-
inu upp, en það for á sömu leið, mig
vantast þrek, og ef til vill lauz, en
njött þegar jeg er á eppogfast vrt þetta
kemur Blesa, og lítur í matkamm
á folaldinu, og bozar í það, en jeg
herdi mig það sem jeg gat á lyftu
þri upp. Með þessum samtökum þótti
okkur á bjarga borinu hennar.
Jeg get ekki lýst þri hvar jeg vort
innilega glætur, þegar jeg sá lilla
folaldid fara á sjuga motu sína.
Mja þess oft dottit þetta í hugar
jeg vort fullortum, og allt þáttit
á mestu leyftu gamla Bleik
fyri björnum folaldsins. Þri þot var
hann sem aríði mig leitnu þongu
sem folaldid var. Og með hjálp
móðurinnar náði jeg folaldinu upp
úr gjötumi. Þannig vorum við þri

sem vortum latin vera ersök í björnum
folaldsins.

Síðan settist jeg á bak gamla Bleik
og var sattu við hann. Var hann á
fús, á fara heim og ólatur. Þegar jeg
þrum fyri til Bleiks var hann þjá
hrossum, sem hann hjelt saman
við, en Þessi Blesotta hrossu var eumun
af landi, hana átti kaupamatur
sem var á nesto þá, og vissi jeg ekki
sil á hrossum heft vort með þeim
Bleika, svo á hann hafi haldit
saman við hann.

Þot líkur helst út fyrir á Bleika
hafi vitjað þeim áhyggli minni
á folaldinu, eða vort latin gera
þot. Þannig lit jeg á, hvar
sem öðrum þann á signast.
Agnes Baldvinsdóttir.

"Varðar mest til allra orte,
undirstaðan sjett sjé fundin."

Þetta máttaki á víða vel vit, og ekki
er þar sem um listir er á vörð. Jóh.
Jósefson glímukappinn, sem nú er á
vörð heimstjórn, heft á líkindum ekki
ekki eins onjall í listinni, eins og hann
nú er, ef mikil mistök heftu orð á fyrsta
námi hans í þeim efnum. Hann á
því eins og margis orðir, mikil á þakki
áminum fyrsta kemora, og í sjálfu egi er
þá rangt af honum, á vera ekki
línum fyrir löngu á gefa til kynna
hver þá hafi verið, orð kennarinn heft
notit einhver af þessum göma þeim
sem Jóhannesi hefti hlotnast.

Þá munu nú fáir vita hjer
um slotti hoes þessi fyrsta kemora
Jóhannesa var, orð af tilvitjun raket

þeg á hann fyrir fáinn dözum, og
sagt hann mig sjálfu frá því, höndi
þá ásjóna hans af gleti og anagju, yfir
þessu strofi hans, sem bor orð góttu
er angur. Ekki vil þeg nú samt halda
því fram, á ásjóna hans hafi verið jöfn
ljómandi eins og engla ásyndum er
lýst; andlitit var ekki eins frótt, enda
elli gamla forin á sefti mostu á
þá.

Þessi matu doelur nú hjer í sveitinni
og veri ekki úr vegi fyrir ungu menningu
á fá tilsið hjá honum í líkamlegum
íróttum, sjerstatklega í islenstau glímuni
því ekki er þorli orð oftur forin
á hann getti ekki enn gefin góttu
undirvisun eta a. m. h. var þá ekki
á honum á hegra, og enginn skylu
huzga á þá matu góttu af egi
þó hann auddit á vanki ekki and-

lega hefuleitna, til að setja húzsonir
sínar í sem feyzurstan kúning.

Af þri þetta er svo mikilsvandant
mál fyrir æskulytinn, já svo
mikilsvandandi, að það tekur
fram allri hundakveinsun og
er þá langt til jafnað; held þez
að þez verði að nafngreina mannum
enda bat hann mig engar laun-
ungar á þri er þez hefi þjer sagt
Nafn hans er: Albert Tímáson
og munu þá margir þannast við þez.
G. B.

Staka.

Lands um kolim þettstígru
lenzi Skolur vertes.
Það er foli fallzua
þylzi þoli durnat.

x.

Samstaður.

Litt er gagnar að gesti
gefa þarf oft hesti.
Sá sem fljót sjer festi
firta margu hesti.
Verð. kurl úr hesti.
Þraginn fylgir vestri.
Ljótur er leir með bresti.
Lýdir bölvu pesti.
Skati ef stjött hann hvesti.
Stömm að itta lesti.
Haginn varð himn versti
í votta jönd ef þlesti.
Af þvalnum kemur þvesti,
Þvaki er datt í þvesti.
Holt er hangit nesti.
Hempan sinner þvesti.

Oft er sult in sjóinn,
sjest þar bátur róinn.
Stíkar oengjum kjoinn.
Hemst oft nazli i hófinn.
Fagur er gaurdur goinn
Gæð eignir lofinn.
Margir brenna móinn.
Mikið lítur flóinn.
Grautinn geymir móinn.
Gripir þrasa snjóinn.
Þagst er reidver þófinn
Þöf er lamkroinn.
Hisu hjálpar klóinn.
Þrakkar hato prófinn.
A vorin vellur spóinn.
vex þá augna fróinn.

†. †.

1. I
88
Flugar